

1

De volmaakte Virtual Reality. Daarover hadden ze gesproken. Dat je op het moment dat je het wilde – en er ook tijd voor had, natuurlijk, je in een zelfgekozen andere werkelijkheid kon begeven. Die werkelijkheid moest natuurlijk net zo echt overkomen als de gewone, dagelijkse werkelijkheid. Er moesten dus verrassingselementen in zitten. Aan de andere kant moest deze virtuele werkelijkheid zich natuurlijk wel volgens jouw wens ontwikkelen. Met je gedachten en wensen moest je dus kunnen bijsturen. Kortom een ideale situatie die natuurlijk iedereen wel wil. Op een veilige manier avonturen beleven die in de echte werkelijkheid buiten je bereik liggen. Te duur of erger nog, te gevaarlijk.

Judith Krantz, briljant fysicus en ingenieur, was als eerste op het idee gekomen. Tweeëndertig jaar was ze. Haar donkerbruine ogen blikten vrolijk de wereld in. Ietsje aan de mollige kant was ze wel, want haar passie lag naast haar werk ook in zelf de lekkerste gerechten bereiden. Als het werk beweging noodzakelijk maakte – en dat was gelukkig vaak het geval – dan bewoog ze soepel en met plezier, maar zomaar bewegen om het bewegen vond Judith dom gedoe, ‘daar moet je me niet mee lastig vallen.’ Dat laatste was ook de oorzaak van de breuk die had geleid tot haar scheiding van Mat Hanson een brave accountant die werkte omdat het moest, maar zonder enige passie, maar die wel de vader was van Jesse, haar zoon van zes jaar en waar Judith stapelgek op was.

Tot grote ergernis van Judith was Mat een sportfanaat tot in het absurde. Telkens weer had hij Judith naar allerlei fitness toestanden willen slepen tot het moment dat de ruzies over dit onderwerp hen hadden doen besluiten dat het waarschijnlijk beter was om alleen verder te gaan.

Judith had heel gemakkelijk Nils Bexon en Wilbur Taylor wild enthousiast gekregen. Met hen samen had ze in de voorafgaande jaren het grootste deel van de android, de nagenoeg menselijke robot, ontwikkeling gerealiseerd. Alles wat ze toen deden gebeurde binnen de android afdeling, het bedrijf waar nu androids werden gebouwd van Cecil Hoyt en Brian Uliger, de Hoyt Uliger Corporation, HUC.

Het bedrijf was wereldwijd actief in allerlei branches. Het kon worden beschouwd als een van de grootste multinationals.

Geniale kerels overigens, Nils en Wilbur. Nils Bexon was arts neurologie en gespecialiseerd in de chemische processen binnen het zenuwstelsel. Hij had methoden ontwikkeld waarmee het zenuwstelsel kon worden geprikkeld

om bepaalde eiwitstofjes, neuropeptiden, aan te maken of juist af te remmen. Zulke stoffen spelen een hoofdrol bij de beleving van de werkelijkheid en dus ook van de persoonlijke Virtual Reality.

Nils was ongetrouwd, beetje ijdel. Zag er beslist ook heel goed uit en in tegenstelling tot Judith lette hij wel altijd goed op zijn conditie, maar niet altijd even goed op wie hij tegenover zich had.

Wilbur Taylor was een verhaal apart. Eigenlijk was hij het soort nerd waar in feite alle grotere en kleinere ondernemingen het van moeten hebben. Wilbur had technieken ontwikkeld waarmee het werk van Nils vanuit de menselijke huid heel precies kon worden bestuurd welke neuropeptiden in het lichaam werden aangemaakt. Om het allemaal mogelijk te maken had hij samen Met Judith Krantz een bepaald soort geleidende textiel ontwikkeld die zich kon hechten aan de huid op een manier dat het er als het ware één mee werd, terwijl het toch ook weer gemakkelijk kon worden verwijderd. LeisureTex hadden ze de stof genoemd, maar binnen het bedrijf was er nog nooit iets mee gedaan. Overigens was de stof een toevallige ontdekking geweest en omdat het niets te maken had met de android ontwikkeling was zelfs het onderwerp buiten hun drieën niet genoemd of beschreven.

Qua werkterrein en interesse waren Wilbur Nils en Judith eigenlijk drie handen op een buik, altijd samen bezig.

Met zijn drieën hadden ze al een aantal jaren uitermate succesvol samen voor HUC gewerkt.

Alle onderzoek – en ontwikkelingsfasen waren doorlopen, de productielijn was opgezet. Prachtige volwaardige android mannen – en vrouwen werden gebouwd. In de eindfase kende het project maar één grote zorg, namelijk dat de werkelijk prachtige androids door de hoge ontwikkelingskosten zo duur waren dat het nog jaren zou duren voordat niet alleen de rijke elite er toegang toe zou krijgen.

Voor Judith, Nils en Wilbur zat het werk er eigenlijk op.

Tijdens de wekelijkse vrijdagmiddagborrel, die ze gedrieën altijd in Judiths laboratorium dronken, was Judith plotseling opgestaan. Voorover leunend met haar handen op de tafel had ze de beide mannen aangekeken: 'Jongens, ik heb een plan, ik weet wat we gaan doen.'

Nils Bexon die juist een slok wilde nemen zette zijn glas weer neer. Ook Wilbur, die net was opgestaan om een nieuwe fles witte wijn uit de koelkast te pakken, draaide zich om.

Met verbaasd opgetrokken wenkbrauwen keken ze naar Judith.

‘Die prachtige android man en android vrouw die we gemaakt hebben is een fantastische levenspartner voor rijke alleenstaande mannetjes en vrouwtjes die van gekkigheid niet meer weten wat ze met hun geld moeten doen,’ begon Judith.

Nils Bexon opende zijn mond om iets te zeggen, maar Judith stopte hem door haar hand op te steken: ‘Ja, stil maar Nils, uitsluitend en fatsoenshalve de meest volmaakte huisbediende en intelligente en onderhoudende gesprekspartner voor jezelf en je gasten, ja hoor, dat kan ook als je niet zo decadent bent als je bankrekening doet vermoeden, maar daarover wil ik het nu even niet hebben.’

Nils en Wilbur grinnikten schaapachtig. Ze wisten hoe Judith dacht over de erotische kwaliteiten die alle androids hadden. Sedert haar scheiding van Mat Henson was ze daarin eigenlijk wel een beetje gaan overdrijven, maar vooruit. Judith vergaf je dat gewoon, toffe meid.

Het was een van de meest geniale aspecten van de robotische mensen die dankzij een groot aantal van Judiths eigen vindingen ontwikkeld en toegepast waren. Slechts om één duidelijke reden had Judith ingestemd met de ontwikkeling van seksuele vaardigheden voor de androids: Voor geloofwaardige erotische uitingen heb je een diepgaand gevoelsleven nodig als je een mens bent. Als je een android bent vraagt het de ontwikkeling van kwaliteiten die het mogelijk maken heel gevoelige communicatie – en reactiepatronen te bezitten. Dat laatste maakte het noodzakelijk en vervolgens mogelijk om voor de android natuurlijke gedragspatronen te ontwikkelen.

Het was een uiterst gecompliceerd onderzoekstraject geweest, maar met zijn drieën intensief samenwerkend waren ze erin geslaagd, maar het was nu klaar. Het werd hoog tijd voor iets nieuws.

‘Ik denk,’ zei Judith, ‘aan de ontwikkeling van de volmaakte Virtual Reality.’

‘En hoe stel je je dat voor, ik bedoel in wat voor een bruikbare en gemakkelijk toegankelijke vorm zou je dat dan willen?’ Nils Bexon was plotseling alert terwijl, Wilbur Taylor net behoedzaam een slokje van de wijn nam die hij zojuist in zijn glas had geschonken.

‘Ik denk aan een ludieke vorm bijvoorbeeld een voertuig. Zeg maar een busje of zoiets. In ieder geval een vorm die de indruk geeft dat je er mee op reis kunt en waar je met twee of meerdere personen in plaats kunt nemen en die dan ofwel dezelfde – ofwel verschillende reisbestemmingen hebben gekozen.’

Judith stond nu met haar linkerhand in haar zij, terwijl ze met de

rechterhand gesticulerend doorpraatte: 'Kijk jongens, ik vind dat we een prachtig product gemaakt hebben, maar het is zo verdomd elitair. Stel je voor, Je bent je hele verdere leven aan het betalen aan de lease van een android als je tenminste rijk genoeg bent. Het aller kortste en daarmee helemaal onbetaalbare contract loopt tien jaar. Kopen kan niet, willen de producenten niet, zogenaamd omdat er dan geen garantie en passend onderhoud kan worden gegeven. Maar ik weet nu al dat bij elke terugkeer in de fabriek de hele historie van alle programma's wordt uitgelezen en opgeslagen. Je staat mooi te kijk en je wordt geplukt, om het zo maar eens te zeggen. Je kleinste gedraging, handeling of opmerking staat opgeslagen. Oh ja, we hebben er keurig een "delete all past action recordings" ingebouwd, maar de back-up wordt de hele dag door naar de fabriek gestuurd. Zogenaamd zo versleuteld, dat alleen de gebruiker erin kan. Maar dat gelooft natuurlijk niemand.'

'Maar vertel nou eens precies wat je in gedachten hebt met je busje.'

Nils en Wilbur leunden achterover, terwijl ze Judith bemoedigend toeknikten.

'Ik zal het eerst heel compact samenvatten, kunnen jullie daarna gaten in mijn verhaal schieten,' lachte Judith, terwijl ze de donkere lok die steeds weer voor haar ogen gleed voor de zoveelste keer naar achteren duwde: 'Ik heb het over de vakantie, met vakantie gaan dus.' Even pauzeerde ze om vast te stellen dat de twee vrienden tegenover haar met opgetrokken wenkbrauwen naar haar keken.

'Hé Judith, we blijven toch hopelijk wel serieus hè? Grinnikte Wilbur.

'Jazeker, ik ben bloedserieus,' ging Judith verder. 'Met vakantie gaan is voor bijna iedereen iets waarnaar lang wordt uitgekeken, waar veel voor wordt betaald en waarvan jaarlijks heel veel mensen ondanks alle veiligheidsmaatregelen na een boel narigheid en ongelukken terugkeren. Elk jaar komen er weer duizenden blijde vakantiegangers terug van de wintersport met gebroken ledematen of erger. Kost de bedrijven en de verzekeraars kapitalen. En dan heb ik het nog maar niet over allerlei bij gebrek aan voorzorgsmaatregelen opgelopen warme landen ellende die zich maanden en soms zelf jaren kan voortslepen. Om die reden denk ik nu aan door het bedrijf betaalde vakanties die per persoon ongeveer vijf minuten duren.'

Judith zweeg. De monden van Nils en Wilbur waren opengevallen.

Nils Bexon was de eerste die sprak om lucht te geven aan zijn verbazing: 'Maar...'

Judith had haar hand alweer opgeheven: 'Nee, wacht nog heel even Nils, dan maak ik eerst mijn verhaal even af. Wat ik wil realiseren met behulp van

al bestaande en nieuw te ontwikkelen techniek is de actieve droom. Zoals jullie natuurlijk weten duurt een droom op zijn langst enkele minuten. Toch kan de beleving ervan in het gevoel dagen of zelfs weken duren. Dat is mijn uitgangspunt, de droom. Ik wil met jullie samen de mogelijkheden ontwikkelen om de droom solide en oproepbaar te maken. Ook moet er duidelijke, levensechte herinnering ontstaan en tenslotte – en dat is eigenlijk het belangrijkste – de lichamelijke effecten van datgene wat in de droom gebeurt of gedaan wordt moeten overeenkomen met de beleving die er zou zijn als het geen droom, maar werkelijkheid was.’

Alleen op die manier kun je in zeer korte tijd de beleving van bijvoorbeeld een drieweekse vakantie doen ontstaan met het daarbij behorende tevreden en uitgeruste gevoel.

Nils Bexon keek haar verbijsterd aan: ‘Judith, ik heb in de achterliggende jaren veel met je meegemaakt, maar dit ambitieuze idee slaat wat mij betreft echt alles.’

Wilbur Taylor was aanvankelijk te verbaasd geweest om iets te zeggen, maar nu drong het tot hem door dat Judith een gewaagd, maar uitvoerbaar toekomstig project voorstelde. ‘Ik denk dat het gaat lukken,’ zei hij terwijl hij glimlachend zachtjes met zijn hoofd zat te knikken. ‘Ik denk niet alleen dat het kan, maar dat het via Nano technologische huidapplicaties wel eens eenvoudiger zou kunnen zijn dan we nu misschien denken. We moeten het maar gaan uitwerken.’

‘Wat vind jij, Nils, doe je mee?’ Judith keek hem aan met haar stralendste glimlach.

‘Ja, natuurlijk doe ik mee. Laten we eerst het hele project maar in alle fasen uitwerken en het dan voorleggen aan de grote bazen, Brian Uliger en Cecil Hoyt. Ik denk trouwens dat Uliger meteen enthousiast zal zijn. Hoyt is een ander verhaal, die kijkt alleen maar naar de kosten. Maar goed, als wij met een mooi uitvoerbaar project aankomen waar Brian Uliger brood in ziet, dan denk ik dat hij Hoyt wel over de streep kan trekken.’

Twee weken van dagelijkse besprekingen en het schrijven van een beknopt ontwikkelingsplan volgden. Er werd een afspraak gemaakt met Brian Uliger, technisch directeur van de Hoyt Uliger Corporation, HUC.

Brian had aandachtig geluisterd, veel instemmend geknikt, maar weinig toegezegd.

Eerlijk gezegd hadden ze dat ook niet verwacht, want ze wisten wel dat de grote beslissingen gezamenlijk werden genomen door Uliger en Hoyt, maar dat de eindbeslissing toch altijd bij Hoyt lag. Daarom waren ze enkele dagen later gedrieën, weliswaar met enige aarzeling, maar toch vol goede

moed de bijeenkomst binnengegaan waar de heren Hoyt en Uliger naar zij vurig hoopten en waarschijnlijk met de nodige maren en mitsen hun goedkeuring zouden geven om aan het project te beginnen.

Dit nu was op een diepe teleurstelling uitgelopen.s